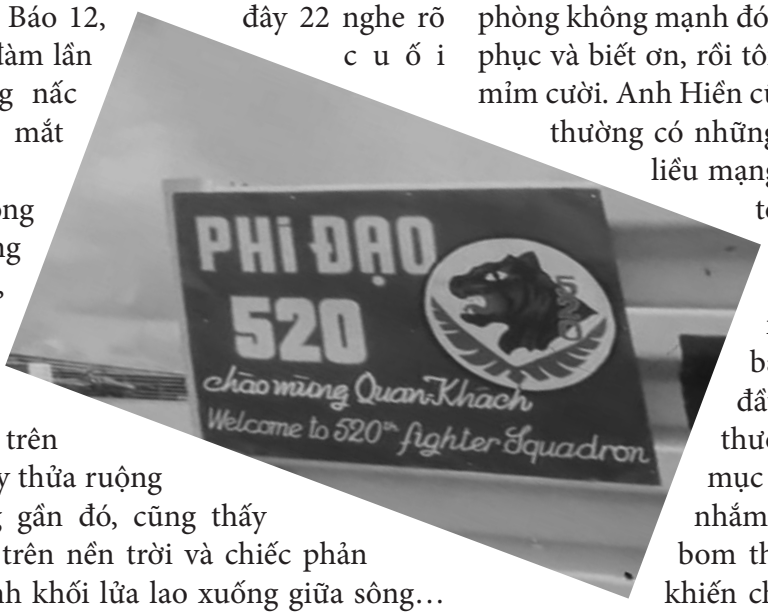
Kiến Hòa. Lúc ra phi đạo mở máy, Xi liên lạc bảo tôi, "Tao đi trước," và Xi tiến đánh mục tiêu trước tôi khi tôi còn làm vòng chờ ngoài vùng hỏa tuyến. Nhìn thấy bom Xi vừa thả và còn đang rơi, Xi kéo tàu lấy lại cao độ thì đột nhiên loạt hỏa tiễn tầm nhiệt SA-7 từ bờ Sầm Giang bắn lên, trông nó đỏ lừ và đang chạy theo đuôi phản lực tàu Xi, tôi vội gọi Xi bắn ra trái sáng. Nhưng định mệnh đã an bài cho Xi, bởi rằng vệt dài khói trắng ác nghiệt kia đã hợp lại tàu Xi thành một khối lửa đỏ rồi nổ tung như xác pháo hoa trên bầu trời xanh bàng bạc điểm vài áng mây. Tôi nức nở khóc và gọi Xi đến khan cả giọng: "Thần Báo 12 nhẩy dù"… không tiếng trả lời! "Thần Báo 12, đây 22 nghe rõ trả lời"… Lời điện đàm lần cuối của tôi trong tiếng nấc nghẹn ngào, nước mắt tôi tuôn trào.

Cũng trong ngày Xi tử trận, ông Nguyễn Văn Công, thân phụ của Xi kể lại cho tôi nghe rằng hôm ấy ông cũng đang ngồi trên chiếc máy cày và cày thửa ruộng bên bờ Sầm Giang gần đó, cũng thấy tiếng nổ chát chúa trên nền trời và chiếc phản lực cơ A-37 đã thành khối lửa lao xuống giữa sông… Không ngờ, người phi công xấu số đó lại là con ông!

Mới ngày nào cặp bài trùng chúng tôi học cùng lớp, cùng trường, cùng bằng tốt nghiệp trường sĩ quan bộ binh Thủ Đức, và cùng về trình diện đơn vị Không Quân, cùng học sinh ngữ, cùng sống trại "thành phố lều: tent city… và cùng đi du học Hoa Kỳ. Đặc biệt trong khóa học phi hành của chúng tôi, chỉ có Xi và tôi là hai người đã có gia đình vợ con, còn lại toàn là độc thân.

Ngày về Sư Đoàn 4 Không Quân, thì Xi yêu cầu tôi phải lấy hai căn nhà chung nhau trong khu Hoàng Hoa 3 để dễ dàng chạy thông thương qua lại… Tới hôm nay, phi vụ định mệnh đã làm cho chúng tôi âm dương cách biệt, sau giờ phút tìm kiếm nhưng bặt tăm dấu vết. Cuối cùng tôi cũng đành phải bay hợp đoàn với phi tuần trưởng Thiếu Tá Bùi Văn Minh, làm vòng chào vĩnh biệt bạn về trời, về với Quốc Tổ và Hồn Thiêng Sông Núi.

Trở về đơn vị mà lòng tôi buồn vời vợi, buồn mất bạn, buồn tợ như chim bằng gãy cánh! Năm sau, ngày 26 tháng 01 năm 1975, thì định mệnh lại đến với nghiệp phi hành của tôi. Ngay từ sáng sớm hôm ấy sau phiên họp thường nhật phi đoàn vừa dứt, thì điện thoại đỏ của bàn sĩ quan trực reo vang, lệnh hành quân của phi vụ Thần Báo 01 ban ra, gồm có phi tuần trưởng Thiếu Tá Mai Văn Hiền danh hiệu Thần Báo 11 và tôi, phi tuần viên danh xưng Thần Báo 12. Cũng như thường nhật, vừa nghe lệnh là chúng tôi tới bàn sĩ quan trực, lật sổ ghi nhận tọa độ, lập phi trình, lấy điều kiện thời tiết và tình hình địch bạn, rồi vào phòng dù lấy nón áo súng đạn, làm hành trang lên đường ra trận đánh giặc. Nhưng hôm nay, nhìn qua mục tiêu Thiếu Tá Hiền – đương kiêm sĩ quan đặc trách hành quân của phi đoàn – ân cần dặn tôi: "Bản à, xuống đánh cẩn thận, phòng không mạnh đó!" Tôi nhìn anh với cái nhìn cảm phục và biết ơn, rồi tôi trả lời anh bằng cái gật đầu và mỉm cười. Anh Hiền cũng biết vì kể từ ngày Xi chết, tôi thường có những phi xuất bay thấp săn địch và liều mạng, bởi thế nên anh thường nhắc tôi bay bổng cẩn thận, mỗi khi có chuyến đi đánh giặc chung với anh. Có lần, tôi bị hỏa tiễn tầm nhiệt rượt đuổi, anh Hiền gọi tôi bắn trái sáng, và tôi đã hạ gục loại đầu đạn SA-7 ác nghiệt này. Thông thường, mỗi khi chúng tôi tiến đánh mục tiêu, thì địch quân lại thường nhắm bắn phi cơ số 2, đang khi vòng bom thả đầu của phi cơ số 1 vừa rơi khiến chúng còn đang bàng hoàng tìm nơi ẩn náu, bởi thế chúng chưa kịp bắn phi cơ số 1.

Sáng nay, phi trình nửa giờ cất cánh của chúng đang tôi nhắm hướng Tây Ninh, và bình phi ở cao độ 15 ngàn bộ, tức bay cao hơn đỉnh núi khoảng 5 ngàn… Bỗng nghe phi cơ quan sát điện đàm và hướng dẫn chúng tôi vào đánh tại một mục tiêu, chân núi Bà Đen. Từ trời cao chúng tôi thấy khói màu bốc lên tại khu Điền Long, và quan sát viên cho biết tăng T-54 của Cộng quân đang tiến lại từ hướng nhà máy đường mái ngói đỏ phía bắc khoảng 100 bộ.

Chúng tôi vừa định được tọa độ và mục tiêu địch, để làm vòng đánh bom, thì ít phút sau phòng không của địch đã rải lên trời nổ bung ra như nấm. Phi cơ số 1 vừa thả bom, nhìn theo mục tiêu của anh Hiền vừa đánh, tôi nhận ra đoàn tăng T-54 xạ kích xong là chúng nấp vào một bụi cây ven rừng. Nhưng vị trí ẩn náu của chúng đã bị tôi khám phá ra, và vòng bom phi cơ số 2 phải đánh trúng mục tiêu, khiến chiếc tăng được nhận làm của lễ toàn thiêu.

Thời gian phục vụ Thần Báo chẳng mấy chốc mà